

Számozott versek

43.

Madarad elhull, mint a rongy. Csontjait autó tapossa szét. Az úttest mellett a járdán egy asszony félreugrik, ahogy szárnyat növeszt a tócsa a gyors esőzés után. A zöldségbolt eladónője nem néz oda, rágyújt, cigarettáját a felénél nyomja el, bosszankodik: vevője érkezik, bemegy. A kocsiban a sofőr a zöldhullámon próbál keresztülhajtani, túl messze vált a sárga, szentséget, megáll, elromlott ablaktörlője miatt bosszankodik, előveszi a telefonját, ablaktörlőket keres árleszállítással. Belefeledkezik, hátulról rádudálnak, padlógázzal indul: szárnyat növeszt a tócsa a gyors esőzés után. Délelőtt tizenegy óra van, tökéletes pillanatot tökéletes pillanat követ.

57.

Alanyi költők, akik házasságban éltek, és nem a válást tervezitek éppen – miért írtok bármi másról, mint a házasságotokról? A boldog családok, akár a boldogtalan családok, mind ugyanolyanok, mint a tenyéren a ráncok szövete. Minden szövetség ugyanúgy romlik el. Mint a bőr, a megtartás hálózata egyre gazdagabb. Aki házasságban él, mi érdekelheti, ha nem a végleg elrontott házassága? Vagy a házassága: ha még nem romlott végleg el. Akit nem a saját végleg el nem rontott házassága érdekel, annak a házassága éppen most romlik el.

Sportcentrum, belépek az öltözőbe, két negyvenes férfi beszélget. „Nem csak a vagyonmegosztás a durva, hanem a tartásdíj, három gyerek után az lesz a nem mindegy, szerintem gondold át megint.” „De egyben bukni nagyot, én attól félek inkább. A vagyonmegosztást nem lehet részletre, a tartásdíjhoz csapva?” „Ez Annán is múlik, gondolom, hogy együttműködő-e.” „Nem az a hisztis fajta, mondjuk, de persze, váláskor mindenki meghülyül.” És beszélgetnek tovább: ügyvédismerősök, bontóper, feltételek, egészen konkrét és részletes forгатókönyvek hangoznak el, miközben az érintett fél tovább aggodalmaskodik, bele merjen-e vágni. Aztán később, már rövidnadrágban, pólóban, mielőtt kifutnának a műfüre, elhangzik a kérdés: „De most hogy látod, bevállalod?” „Hát, már megvettem a gyűrűt, szóval muszáj lesz.”

Éppen arra készültem,
 hogy megírom végre
 azt a verset a félelemről,
 hogy megengedjük-e

a második gyerekünknek,
 hogy megfogadjon –
 kistestvér, kistestvér,
 mit szólnál, ha nem lennél –

így kezdődött volna;
 aztán egy délelőtt
 elfogott a hányinger,

és nem sikerült hánynod,
 és mégis elmúlt közben
 a félelem.